

تحلیل آثار عفت و حیا بر رفتار و شخصیت اجتماعی با تأکید بر مستندات قرآنی - روایی

خدیدجه احمدی^۱، محمد مهدی کریمی نیا^۲، محتبی انصاری مقدم^۳

^۱ طلبه سطح سه (کارشناسی ارشد)، رشته تفسیر و علوم قرآن، مدرسه علمیه الزهراء دزفول، استان خوزستان، پژوهشگر و فعال فرهنگی

^۲ استادیار و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم، طلبه و پژوهشگر حوزه علمیه قم (نویسنده مسئول)

^۳ دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه میبد، مدرس دانشگاه و پژوهشگر

چکیده

یکی از صفات انسانی و الهی که در آموزه های دینی دارای جایگاه خاصی است و رابطه تنگاتنگی با ایمان دارد، صفت «حیا» است. کلمه «حیا» در لغت به معنای شرم است و با توجه به تعاریف بیان شده، حیا زمانی ایجاد می شود که فرد حضور شخص یا اشخاص دیگری را حس کند که این اشخاص ناظر بر اعمال انسان هستند که شامل حیا از خداوند، امام، فرشتگان، حیای از خود و دیگران می باشد. حیا در یک تقسیم بندی به حیای نفسانی و حیای ایمانی تقسیم می شود و حیای ایمانی بالاتر از حیای نفسانی می باشد. حیا دارای آثار و فوایدی از جمله؛ پیشگیری از گناه، کرامت نفس، عفت و پاکدامنی، محبت خداوند، پاک شدن گناهان و... می باشد. در پژوهش حاضر رابطه حیا با عفت و کم رویی نیز بررسی شده است و دیدگاه زیست شناسی و روان شناسی درباره ی حیا و تأثیر آن بر رفتار و شخصیت اجتماعی بیان شده است.

واژه های کلیدی: عفت، حیا، کمرویی، سلامت روانی